

První v Domečku.

Byl skvělejší. Počasí sice úplně nebylo vánoční, protože v noci začlo lejt, doslova lejt. Slušná průtrž mračen a tak o nějakém sněhu nemohlo být ani zdání, ale to nevadilo. Je tady krásně za jakýhokoliv počasí. Ranního procházení se ujal Brtník, abych já mohla dochystat to poslední nezbytný. Jako třeba obalit šécky ty řízky a rovnou tu část, která je evidentně jasná, že se nebude jíst o štědrovečerní večeři si i zároveň osmažit. Protože - stejně se to bude jíst pak studený, tak proč se s tím crcat najednou před sváteční večeří. Když si takhle můžu udělat fóra a v čas večeře už osmažit jen ty dvě porce, že jo. Tuhle vychytávku praktikuju už léta a byl to výborný nápad, kterej bych si měla dát patentovat a možná za něj dostat i Nobelofku. Vyzkoušejte-vřele doporučuju.

Kupodivu se mi letos podařilo i včas zabalit všechny dárky, takže tohle jsem taky měla v cajku a zbývalo tak jen přichystat chlebičky a obloženou mísu. Aby bylo co zolat. Páč v prasátko už nějak nevěřím a když ho potřebuju vidět, kouknu do zrcadla ☹️. Vánoční atmosféru jsem tentokrát obstarala z rádia a musím říct, že to byl dobrý tah. Pustila jsem svou v Domečku objevenou rozhlasovou dvojku, která mi v průběhu roku dělala společnost při vaření a uklízení a jak říkám, nespletla jsem se. Bylo tam spousta vánočního vyprávění, příběhů a písniček. Moje sbírka koledí si tak mohla odpočinout a vánočního dýdžeje a společnost tedy obstaral rozhlas. Nikdy dřív by mě to nenapadlo a jsem nadšená, že jsem to takhle vymyslela. Vždycky jsem měla ráda v tydlevízi, když se sešli herci a vánočně se klábosilo. Teď už to moc nedávají a nebo, když vzácně jo, tak to prošvihnu. A tohle byla báječná alternativa na celý dopoledne, kdy jsme si třeba sedli s Brtníkem na kafe a nebo vaječňák.

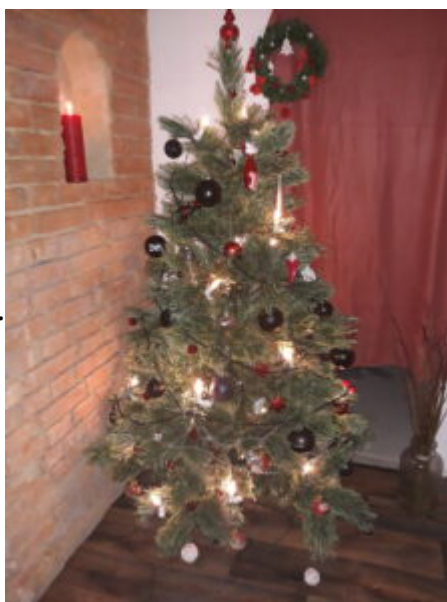
No a potom jsem mohla vyrazit s ohaříkama ven. A nechat tak Brtníkovi prostor pro to, aby si, nebožák, zabalil dárky. Pro samý stavění neměl do poslední chvíle moc času a příležitosti. Vzala jsem si s sebou tydliřoun, že kdyby třeba to bylo k focení, ale... nebylo. Leč tydliřoun mi poskytl jinou vánoční atmosféru - vzala jsem si s sebou totiž sluchátka a mohla si tak do nich v lese a na loukách poslouchat koledy a dělat vánoce.

Doplňili jsme dobrůtky v krmelci, oříšky pro veverka i nějakou tu lojovku jsme napíchali na větev. Měla jsem v batůžku navíc i zbylý brambory a taky..... pár vajíčků ☹️. Aby i ti z masožroutů měli nějaký ten vánoční hod. Cestou jsem ještě stihla telefonem popřát

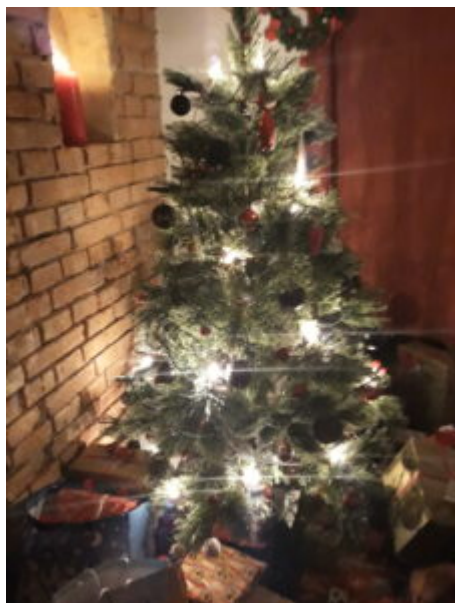
některým z blízkých a domů jsme dorazili akorát, když se začalo šerit.

Brtník už měl taky hotovo, a tak jsme mohli při kávičce a vaječňáku čekat, a až přijde čas večere. Těsně před tím "nanosil Jéžišek" dárečky pod stromeček. Pod stromeček o kterým jsem do poslední chvíle předchozího dne nevěděla, kde bude stát. Měla jsem za to, že to Brtník nějak vymyslel a napasuje to buď do kuchně a nebo do ložnice-obývacího pokoje. Aspoň mi to tak připadalo, když se tak tajemně tvářil a říkal, že vymyslel supr místo. Je pravda velešikovnej, ale čarovat, či nafukovat prostor zatím neumí. Takže jsem pak byla

překvapená, když stromeček umístil.....

Do předsínky v přístavbě. Bylaaa jsem z toho popravdě zpočátku docela zaražená, měla jsem fakt představu, že budeme mít stromek tak jako vždy celé dny na očích. Ale pravda - prostor se fakt nafouknout nedá. Tak jsem v sobě musela zpracovat to malý natěšený dítě a pojmout

fakt, že prostě letost tak byt nemůže. Ale.....slušímu to tam, tone, žene.

Od momentu, kdy jsme dali dárky pod stromek nastalo pro Rumouška peklo. Jako správná vižla ví, ví moc dobře, co tenhle čas obnáší. A tak pak značnou část večera strávil takhle:

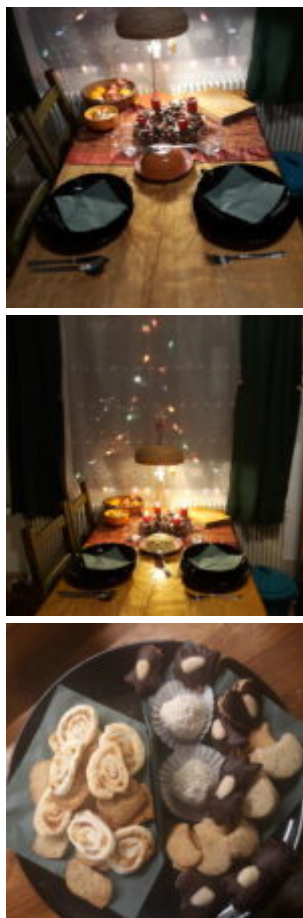

Na konci už se na to ani nemohl chudera dívat ☹ , jak se nemohl Psížiška dočkat. Když neseděl na pelišku u dveří, stál u dveří do přístavby a občas i hlasem zaplakal.

Musel ešče chvíli ale vydržet, protože se muselo večeřet. Stejně jako vždycky, měli ohařici večeři s námi. Jen teda neměli tak pěkně prostřeno jako my.

Stejně jako Mouses měli svou bohatou večeři v miskách. Mouses ovšem povečeřel a nějaká ta nadílka mu byla u jeho pruhatý zadnice a blahosklonně odešel do noci svými kočičími dvířky. Už se jimi naučil chodit ven i dovnitř a zdatně jich využívá. Zjevuje se jako duch, když to nečekáte. Jediný co upozorní na jeho příchod je šramocení dvířek, jak se krz ně rve se svým naditým pupkem, který si na zimu opatřil. Zatím nebyla příležitost ho u toho natočit, ale je to dost komedie.

Když jsme si narvali pupky i my, konečně se Rumíček dočkal. A stromeček mohl vydat svoje tajemství. Zde nám ovšem nastalo velké úskalí. Stromeček i dárečky se do prostoru vešly, rozradostněný ohařící už bohužel tak ne. Hlavně Tali. Hrozilo, že ve své radostnosti stromeček pokácí. A tak pro tentokrát bylo nutno jejich radost bohužel trochu krotit. A zatímco jindy si krouží prostorem, museli jsme je k rozdávání trošku uklidnit a uplácírovat. Jako vždycky Tali uchvátily dárky komzumní, tedy ty, co se dají zkonzumovat a Rumíčka naopak měkkouši, protože bylo jasné, že v nich budou plyšáci.

Takže zatímco Tali se uplacírovala v předsíni a chroupala si svoje žužlání (kdy stihla sežrat Rumouškův balíček s buřtíkem nám není známo ☹), tak Rumíček se chlubil celému světu s Krysou Vasilisou a.....hlavně.....s vystřelovací kachnou!! Tu obdržel od Psížiška z Moravy v podobě balíčku od Peti AP. Byl unešen a nadšen. Nakonec oba vytuhli ☹

No a my se mohli pustit do rozbalování toho, s čím myslel Ježíšek na nás. A protože jsme oba byli hodní, bylo toho hodně. Ale ten největší dárek, ten byl přímo nad námi. Domeček ☹ . Nadělili jsme si ho pravda už loni, ale letos poprvé jsme Štědrý den prožili celý v něm. A já doufám, že v něm prožijeme ještě spoustu a spouuuuuuuustu další Štědrých dnů, který budou i takhle pěkný, poklidný a opravdově vánoční. A ještě jeden dárek čekal na svoje rozbalení. Aby bylo dodrženo vánoční kouzlo, došlo k jeho rozbalení až hluboce v noci.....